

Maria MANOLESCU

Generozitatea obligă

De obicei, artiștii mulțumesc atunci când iau premiile. Pentru mine rezidența de dramaturgie de la Royal Court a fost un fel de premiu pe degeaba, care obligă mai mult decât un premiu pentru ceva. Așa că, până îmi termin piesa și iau premiile cu ea ☺ am a mulțumi Institutului Cultural Român din Londra, pentru tot sprijinul oferit și pentru căldură și pentru senzația că nu sunt singură în Londra cea mare; apoi dramAcum-ului, pentru că: 1. mi-au dat ideea să scriu teatru; 2. m-au încurajat; și' mai ales, 3. că m-au obișnuit cu un foarte sănătos stil de a lucra pe text în colaborare cu regizorul și actorii. Lucrul pe texte cu Gianina Cărbunariu și Radu Apostol, ca și discuțiile cu Andreea Vălean și Alex Berceanu m-au pregătit extraordinar și cred că datorită acestei experiențe am putut să iau cât mai mult de la Clare Lizzimore (excelenta regizoare cu care am lucrat acolo pe text) și actorii care m-au uimit la culme prin exercițiul lucrului pe text combinat cu talent, pasiune și mult profesionalism. Am vrut să subliniez asta, fiindcă puțini dintre foarte talentații mei colegi de rezidență avuseseră parte de asemenea experiențe acasă și, în comparație cu ei, m-am simțit norocoasă pentru multe lucruri. Spre exemplu, i-am uimit cu faptul că la noi în România avem un master de *playwriting* unde, mai mult, predau regizori de teatru (mulțumesc domnilor Valeriu Moisescu și Nicolae Manda pentru că fac cu atâta modestie o școală de dramaturgie, poate mai săracă dar deloc departe de ce-am văzut la Londra). M-am mai simțit obligată de toți dramaturgii români, care fuseseră deja acolo și care creaseră niște standarde deloc lejere. Și, dincolo de niște workshop-uri foarte profi, dincolo de inspirația dată *live* de Harold Pinter, Tom Stoppard, David Hare, dincolo de faptul că mi-am făcut niște prieteni dramaturgi tineri și entuziaști și talentați din toată lumea, dincolo de faptul că *staff*-ul rezidenței ne-a tratat cu o grijă și o politețe pe care rar mi-a fost dat să le trăiesc, cea mai mare revelație a mea la Royal Court a fost că anumite părți din teatrul românesc se văd mult mai bine la Londra decât acasă. À bon entendeur, salut!

Teatrul LUNI la The New York International Fringe Festival (Fringe NYC – 2007)

În perioada 10–26 august 2007, Teatrul LUNI de la Green Hours a participat în premieră la *The New York International Fringe Festival (FringeNYC)*. La acest festival, trupa formată din actorii Isabela Neamțu, Laurențiu Bănescu, Cosmin Seleși, Katia Pascariu și Daniel Popa a prezentat, în versiunea originală, în engleză, piesele *The Sunshine Play* și *Bucharest calling*, semnate Peca Ștefan, în regia Anei Mărgineanu.

În condițiile unei „conurențe” maxime (188 de companii și 190 de spectacole), reprezentațiile Teatrului LUNI (singura companie est-europeană prezentă) au atras